

NATASHA BROWN este o autoare britanică. După ce a lucrat mai bine de un deceniu în domeniul financiar și a studiat matematica la Cambridge, a primit London Writers Award și bursa Burgess Fellow de la Manchester's Centre for New Writing.

Adunare este debutul ei literar, pentru care a ajuns în 2021 pe lista celor mai bune cărți *The Observer* și *The Guardian*, și a fost finalist la The Folio Prize, The Orwell Prize, The Goldsmiths Prize și Art Seidenbaum Award.

Ana-Maria Scarlat a urmat Facultatea de Litere de la Universitatea Ovidius din Constanța. A tradus cărți de dezvoltare personală, ficțiune și cărți pentru copii. Printre autorii pe care i-a tradus în limba română se numără Napoleon Hill, Dale Carnegie, Ashley Audrain, Harriet Tycer sau Nita Prose.

Natasha Brown

Adunare

Traducere din engleză de
ANA-MARIA SCARLAT

CURTEA VECHÉ

În ordine

Trebuie să încetezi, a spus ea.

Să încetez ce, a întrebat el, noi nu facem nimic. Ea își dorea să îl corecteze. Nu exista niciun „noi“. Existau el ca subiect și ea ca obiect, dar el doar ce îi spusese că nu are rost să se enerveze pentru o nimica toată.

•

Stătea adesea în ultima cabină din toaleta femeilor și se holba la ușă. Uneori stătea pe toată durata pauzei de prânz, așteptând fie să folosească toaleta, fie să plângă, fie să adune suficientă voință ca să se întoarcă la biroul ei.

El o vedea din birou în compartimentul ei de lucru și o apela adesea ca să își dea cu părerea despre lucrurile pe care le văzuse (și ce își imaginase): părul ei (sălbatic), pielea ei (exotică), bluza ei (care abia reușea să îi ascundă sânii).

La telefon o instruia să facă lucruri mărunte. Asta o umilea mai mult decât lucrurile mari, care veneau și ele în cele din urmă. Nemișcată, ținea ridicat capsatorul așa cum

EPDS | we know
i se ordona. Bea un pahar cu apă întreg dintr-o singură înghițitură. Scupa guma de mestecat în palmă.

Luase prânzul alături de colegii ei. Erau șase bărbați cu vârste, staturi și temperamente diferite. Au comandat patru farfurii cu nigiri de vită și, din când în când, în timpul mesei, s-au tot referit la situația ei prin aluzii vagi și observații acuzatoare.

Unul dintre cei mai în vârstă, gras, cu o barbă deasă și încărunțită în jurul buzelor roz și subțiri, și-a pus furculița pe masă ca să vorbească direct. A început treptat, știa că ea nu ar fi în stare să profite. Știa asta, sincer. A făcut o pauză pentru efect și pentru a-și savura încântarea de a-i spune fetei cum stau lucrurile. Trebuia să recunoască, avea un avantaj față de el și de ceilalți prezenți la masă. Era în stare să recunoască asta, nu-i așa?

El a zâmbit larg, și-a deschis brațele și s-a lăsat pe spate. Ceilalți cinci au privit-o, unii dintre ei încuviințând din cap. El a apucat furculița din nou și și-a mai îndesat niște carne crudă în gură.

Biroul lui avea trei pereți de sticlă. În stânga și în dreapta se întindeau șiruri de birouri ca o galerie cu spectatori. Ea se afla în mijlocul scenei. El stătea pe scaun și îi vorbea pe un ton foarte animat.

Spera ca ea să dea dovadă de mai multă maturitate, de puțină apreciere, i-a spus. S-a ridicat de pe scaun, mergând spre ea, atingând-o în trecere, cu toate că biroul era mare și avea suficient spațiu. Ea trebuia să se gândească la imaginea de ansamblu, la viitor și la greutatea pe care o avea cuvântul lui aici. Asta îi spunea în timp ce deschidea ușa biroului.

N-a fost nimic. Gândea asta acum, așa cum o făcea în fiecare dimineață. Își încheia nasturii de la cămașă și o gândea, apoi își puna cercei minusculi în urechi. O gândea pe când își strângea părul într-un coc îngrijit la spate, își lăsa fața nemachiată și își netezea fusta conică gri și rigidă.

O gândea în timp ce mânca, chiar dacă uitase cum să simtă gustul sau să înghiță. Încerca să mestece. Nu simțea nimic. Spunea răstit că e bine, apoi se înmuia și se uita în jurul ei, în cameră. O întreba pe mama ei cum își petrecuse ziua.

Acceptase cina de după serviciu. În fața restaurantului, înainte să intre, a apucat-o de umeri și și-a lipit gura deschisă de fața ei. Ea a privit cum pleoapele lui tremură și se închid, iar limba lui lentă o împinge și o înghiontește pe a ei. Și-a imaginat propriul corp, cu membrele îndoite, împachetat într-o cutie. El a făcut un pas în spate, a zâmbit, a râs puțin și a privit în jos spre ea. I-a atins brațul, degetele, iar apoi chipul. E în ordine, i-a spus el. E în ordine, e în ordine.

Cum stau lucrurile

Nu, adică la începuturi. De pildă, părinții tăi, de unde sunt. Din Africa, nu-i așa?

Uite cum stă treaba. Sunt aici de cinci ani. Soția mea de șapte, opt. Am muncit, ne-am plătit impozitele. Ne bucurăm pentru Anglia la Cupa Mondială! Așa că, atunci când Guvernul ne-a spus să ne înregistrăm, să descărcăm aplicația asta și să plătim ca să ne înregistrăm, a durut. Asta e casa noastră. Ne-am simțit nedoriți. De parcă ne-ar fi spus să ne întoarcem de unde am venit. Imaginează-ți dacă ți-ar fi spus: nu, nu, nu ești un britanic adevărat, întoarce-te în Africa. Așa stau lucrurile.

Vreau să zic... ei, știi tu. Bineînțeles că știi, înțelegi. Înțelegi într-un fel în care englezii nu pot s-o facă.

După digestiv, el pleacă

Ea înțelegea furia unui bărbat care înțelegea, la rândul lui, până în măduva oaselor, prin sângele și pielea lui, că s-a născut să conducă un gigant peste care nu apune niciodată soarele. Pentru că era noapte, iar el era beat. Se simțea foarte mic, poate era doar o gură. O buză, un dinte sau o papilă inflamată, dură, pe o limbă albă, uscată, în capătul căreia, aproape de gât, se găsea flegmă. Gâtul unui bărbat cu o burtă lăsată și un păr subțire, tăiat scurt. Așa că, atunci când gura s-a deschis și și-a scuipat otrava înspre ea, făcându-i să se simtă cam incomod pe câțiva dintre cei de la masă, ea a înțeles sursa furiei sale, în ciuda faptului că devenise țintă. A așteptat bâzâitul telefonului ca să își găsească o scuză și în tot acest timp a încuviințat tăcut și politico.

LBRIS

We know
books

ADUNARE

E o poveste. Există dificultăți. Trebuie să muncești mult, să-ți legi șireturile, să-ți suflecî mînele, să faci eforturi. Să te ridici. Să depășești obstacole, să fii mai bun etc. Ai mai auzit asta înainte. Nu e viața mea, dar așa e scris pe un ecran luminos, înalt de doi metri, aflat în spatele meu, și eu le vorbesc despre asta chipurilor maleabile și blînde așezate pe umeri în uniformă, privind înainte concentrat. Proiectorul zumzăie și zîmbetele lor se transformă în logoul răsunător al băncii. E timpul să închei. Privesc rîndurile de școlărițe. Le mulțumesc pentru că au ascultat, apoi le invit să-mi pună întrebări.

Una dintre ele întrebă dacă locuiesc într-o vilă.

A fost un real succes, îmi spune coordonatorul de programe, iar directoarea încuviințează din cap, agitîndu-și părul grizonant aspru, tuns bob. Buzele ei încordate se deschid, expunînd niște dinți îngălbeniți de cafea. Coborâm pe scara mică în spirală din spate și mă înec cu aerul cald, cu acel miros de legume fierte al școlii. Directoarea îmi mulțumește pentru că am venit, spune că fetele au fost inspirate de prezentare. Țipete, rîsete și o sporovăială melodică, înfloritoare răsună în jurul nostru pe măsură ce elevii ies din sala de festivități pe coridoarele de beton. Pur și simplu inspirate, spune ea.

La birou, Lou încă nu a ajuns. Își face rareori apariția înainte de ora unsprezece. De parcă în fiecare dimineață, o mediocritate proaspătă iese din ocean, se târăște peste pietrele acoperite de mușchi și prin nisip, apoi își crește tentacule rapide care se întind și se transformă în membre pe măsură ce înaintează pe țarm, până când, în cele din urmă, format complet, *Lou!* pășește în holul de la intrare pe două picioare încălțate cu pantofi lustruiți. Strălucește, ține ritmul, așteaptă liftul ca să ajungă la etajul nostru. Dă din cap în tandem cu sunetele căștilor din urechi. El nu e implicat niciodată în toate astea. Eu țin discursurile – în școli și universități, pentru grupuri de femei, la târguri de recrutare – la fiecare câteva săptămâni. Este o cerință a postului. Diversitatea trebuie să fie văzută. Cât de multe femei și fete am miștit? Cât de multe mi-au văzut chipul zâmbitor susținând firma asta sau cealaltă, industria asta, universitatea aia, viața asta? Astfel de întrebări nu sunt constructive. Trebuie să recuperez orele pierdute ale dimineții.

O bună parte din copilăria mea, am trăit lângă un cimitir. Pe ferestrele din față priveam procesiunile funerare șerpuiind de-a lungul drumului: cai negri urmați de dricuri negre, urmate de mașini obișnuite de diferite culori. Uneori, în față mergea câte un bărbat cu joben și baston. Apoi ieșeau oamenii din mașini și din dricuri și se adunau, cărând coroane de flori și pălării pe cap. Și sicrie, presupun. Nu îmi amintesc să fi văzut asta. Se adunau lângă grămezile de pământ proaspăt săpat și așteptau – coroanele de flori erau stivuite îngrijit lângă ei – sau doar stăteau acolo ținând flori în mâini. Sau ținându-se unii pe alții. Mici creaturi îndepărtate, agățându-se unele de altele pentru alinare. Eu priveam de sus.